

Willow Rose

Vind mijn
dochter

Vertaald door Danielle Langerak

DE FONTEIN

I

Madison

Madisons voeten dreunden op de sponsachtige grond van het moeras terwijl ze haastig langs de in schaduwen gehulde bomen rende. Boven haar hoofd schenen de laatste flarden zonlicht en de wereld om haar heen veranderde in een waas. Elke seconde zoog haar dieper in het door de natuur aangelegde labyrint.

De mangrovebomen torenden dreigend boven haar uit. Hun stammen kronkelden in grillige patronen door elkaar in een bijna ondoordringbare groene muur en hun skeletachtige vingers reikten naar de hemel. De lucht was vol van vocht en de misselijkmakende geur van ontbinding die uit de modderige wateren opsteeg. Het enige geluid dat ze tijdens haar paniekerige vlucht hoorde, was het klotsen van het water en af en toe een plons die van veel te dichtbij leek te komen.

‘Niet stoppen. Doorlopen.’ Haar gefluisterde woorden vervlogen in het uitgestrekte moeras. Gewoonlijk was haar rijke verbeelding vol van sprookjesachtige fantasieën, maar nu bracht die alleen maar ongeziene gruwelen voort die zich mogelijk schuilhielden in de knoestige omhelzing van de bomen. Madison kende deze bossen goed, want ze had ze met kinderlijke verwondering verkend, onder toeziend oog van haar moeder. Dit was echter iets anders. Dit was geen spel. Geen avontuur. Dit was overleven.

Met elke stap voelde ze de blikken van het bos op haar rusten, alsof het een levend wezen was dat haar gadesloeg terwijl het zijn kans afwachtte. De bomen leken steeds dieper over haar heen te buigen en hun takken in elkaar te verstrengelen om een eindeloze tunnel te vormen. Het gevoel dat er op haar werd gejaagd liet een huivering over haar ruggengraat lopen.

Haar opengesperde ogen schoten alle kanten op en elk geluid werd in haar oren honderd keer versterkt. Haar bonzende hart overstemde echter elk geluid. Maar ze mocht niet vertragen en ze mocht niet struikelen. Ze dwong zichzelf wanhopig maar vastberaden verder te worstelen door de dikke begroeiing van het moeras. Een verkeerde beweging kon haar einde betekenen. Maar dit mocht het einde niet zijn. Niet hier. Niet nu.

Achter haar knapte een tak.

Madison bevroor. Ze spitste haar oren, maar het moeras bleef doodstil en leek, net als zij, zijn adem in te houden.

‘Je moet in beweging blijven,’ fluisterde ze en ze dwong haar lichaam vooruit.

Ze kende dit land goed. Het was haar land. Die kennis versterkte haar moed en verscherpte haar instinct. Links zat een gat in de grond, verstopt onder de begroeiing. Rechts lag vaste grond. Zonder te aarzelen rende ze naar rechts.

Ze ontweek een stukje gevaarlijk drijfzand en een paar andere vallen. Ze kende deze plek beter dan wie dan ook. Het moeras fluisterde geheimen tegen haar om paden en kuilen te onthullen op een manier die alleen zij kon horen. Die aanwijzingen gebruikte ze om de afstand te vergroten tussen haar en haar achtervolger.

Wat verderop dook ze in een smalle opening tussen een paar verwrongen boomstammen en de takken grepen als wanhopige klauwen naar haar kleding. Maar Madison wist dat ze altijd de weg vrijmaakten voor haar, de dochter van het moeras. Ze hoopte maar dat deze klauwen haar achtervolger zouden vastgrijpen en verwarren.

Ze dook weg achter de enorme stam van een eeuwenoude cipres. Het druipende zweet prikte in haar ogen. Ze drukte haar hevig op en neer gaande borst tegen de ruwe bast en werd een met de schaduwen.

‘Waar ben je gebleven, meisje?’ Een lichaamloze stem zweefde tussen de bomen. Hij klonk nu dichterbij. Te dichtbij.

Ze hield een hand over haar mond zodat hij het wanhopige stokken van haar adem niet zou horen. De hitte drukte op haar als een verstikkende deken. Ze voelde elke zweetdruppel over haar

slaap lopen en elke natte haar die in haar nek plakte. Om haar heen klonk het woedende zoemen van insecten die haar doodsangst vergrootten.

Opnieuw knapte er een tak en Madisons hart sloeg een slag over. Ze liet zich langs de boomstam wat omlaagzakken en boog haar benen tot ze op haar hurken in de modder zat. Het enige voordeel was dat de koele modder haar oververhitte huid wat verkoelde.

‘Wie niet weg is, is gezien.’ De stem klonk plagend, als een roofdier dat speelde met zijn prooi.

Madison aarzelde geen moment. Na een snelle blik die bevestigde dat ze niet gezien werd, liet ze zich in het troebele water naast zich zakken, waar ze met voorzichtige stappen doorheen bewoog om geen golven te veroorzaken. Het water voelde zwaar en warm en leek zich als een levend wezen om haar heen te wikkelen. Ze hield haar adem in en liet zich dieper in het water zakken tot ze alleen nog met haar angstig rondkijkende ogen boven was.

‘Waar is ze nou?’

De woorden van haar achtervolger waren een grom van frustratie die door het moeras zweefde. Ze gingen zoekend van de ene naar de andere schaduw, zo dichtbij dat Madison hun zware adem kon horen.

De minuten tikten voorbij terwijl ze bewegingloos als een standbeeld in het water bleef zitten. Pas toen het geluid van de achtervolging in de verte was verdwenen, kwam ze overeind en zoog haar longen vol met de warme, vochtige lucht.

Joanne

Joanne keek nog eens op haar horloge. Het was een drukte van jewelste bij de bushalte, waar de moeders in groepjes stonden te kletsen over de natuurkundebeurs en rugbytraining.

‘Heb je de vulkaan gezien die Emily heeft gemaakt?’ vroeg een moeder met een trotse glimlach en stralende ogen.

‘Mijn kind heeft de hele keuken bedolven onder de baksoda,’ zei een ander. Ze rolde met haar ogen en probeerde haar glimlach te onderdrukken.

Joanne glimlachte een beetje en knikte. Dit was het dagelijkse ritueel, een moment van vriendschap en gemeenschap dat ze deelden voordat hun kinderen terugkwamen van school.

‘Madison gaat vanmiddag turnen,’ droeg ze haar steentje bij aan het gesprek terwijl ze nog eens op haar horloge keek. ‘Ik hoop maar dat de bus een beetje snel komt.’

‘Hij is ook altijd laat.’ Een andere moeder knikte instemmend terwijl ze met haar armen over elkaar geslagen de straat in keek.

‘Elke dag weer.’ Joanne zuchtte. ‘En we mogen niet weer te laat komen, zeker niet nu de uitvoering eraan komt.’

‘Madison komt vast wel op tijd,’ stelde de vrouw haar gerust terwijl ze Joanne op haar arm klopte.

‘Dank je wel, Carol,’ zei Joanne met een geforceerde glimlach terwijl ze bezorgd een pluk van haar bruine haar achter haar oor deed. ‘Laten we het hopen.’

Op dat moment klonk het geronk van de motor boven het kletsen uit. Alle hoofden draaiden om en alle blikken gingen dezelfde kant op. Daar kwam de gele reus de hoek om, verwelkomd door een collectieve zucht van opluchting.

‘Daar komen ze,’ mompelde iemand.

Joanne zette een stap naar voren en strengelde haar vingers in elkaar. Elk kind dat uit de bus stapte was een hartslag van hoop.

‘Hier, Jake.’ Carol zwaaide naar haar zoon, een wervelwind van energie en rondslingerende banden van zijn rugzak.

‘Gelukkig, ze zijn er,’ fluisterde Joanne meer tegen zichzelf dan tegen een ander terwijl ze tussen alle kinderhoofden zocht naar de bekende paardenstaart en de roze kleur van Madisons lievelingsjas.

‘Kijk ze nou,’ klonk een andere stem. ‘Het lijken wel bijen die uit de korf komen.’

‘Madison?’ riep Joanne eerst zacht en toen luider. ‘Madison!’

Toen stopte de stroom kinderen. De bus was leeg. Joanne zag geen spoor van haar dochter.

‘Madison?’ De naam viel als vanzelf over Joanne’s lippen en elke lettergreep klonk angstiger. Haar blik schoot door de uiteengaande massa kinderen in de hoop de vrolijke glimlach van haar dochter te zien, of de glans van haar zijdeachtige haren in de zon.

‘Heb jij Madison gezien?’ vroeg ze bezorgd aan een van de andere moeders.

Ze schudde haar hoofd. Joanne’s adem stokte en er vormde zich een ijskoude knoop in haar maag.

‘Madison!’ riep ze luider met angstige stem. De kinderen renden naar hun wachtende ouders, maar Joanne zocht in paniek verder in de waas van gezichten die niet bij haar kleine meid hoorden.

‘Pardon,’ zei Joanne terwijl ze naar de buschauffeur rende. De deur ging al dicht en de chauffeur maakte zich klaar om weg te rijden. ‘Wacht!’

‘Is er iets?’ Het gewoonlijk zo vrolijke gezicht van de buschauffeur weerspiegelde Joanne’s bezorgdheid.

‘Madison,’ hijgde ze, ‘mijn dochter. Ze is niet uit de bus gekomen.’

‘Madison, Madison...’ De chauffeur tikte tegen zijn slaap terwijl hij in gedachten scrolde door de eindeloze rij van gezichten die hij elke dag vervoerde. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik haar vandaag heb gezien. Weet je zeker –’

‘Ja. Ja, ze had in deze bus moeten zitten.’ Joanne’s woorden

vlogen uit haar mond in een wanhopige wervelstorm. Het besef dat er iets aan de hand was kneep haar keel dicht en liet haar vriendelijkheid oplossen in pure angst.

‘Madison,’ herhaalde de chauffeur nog eens. Zijn ronde gezicht rimpelde van oprechte bezorgdheid. ‘Ik weet zeker dat ze vandaag niet is ingestapt. Ik dacht dat je haar misschien met de auto zou ophalen.’

‘Met de auto?’ Joanne’s stem klonk hees. ‘Nee, ze moest met de bus. Ze komt altijd met de bus naar huis. Ze wordt nooit met de auto opgehaald.’

Ze probeerde in gedachten de ochtend nog eens na te lopen op zoek naar een verandering in de routine die Madisons afwezigheid kon verklaren.

‘Ik ga de school bellen,’ zei ze meer tegen zichzelf dan tegen de chauffeur, wiens ogen haar volgden met een ernstige, bezorgde blik.

Joanne’s trillende handen worstelden met haar telefoon. Het leek wel alsof haar vingers niet bij haar lichaam hoorden en niet wilden meewerken om het nummer in te tikken. Eindelijk werd er contact gemaakt en wachtte ze met ingehouden adem tot er iemand opnam.

‘Hallo, met de Riverview-school, hoe kan ik u helpen?’ klonk de stem van de receptioniste aan de andere kant van de lijn.

‘Madison Harris. Ze... ze is niet uit de bus gestapt. Ik moet weten –’

‘Een momentje alstublieft, mevrouw Harris.’ Er klonk beweging aan de andere kant van de lijn, gevolgd door getik op een toetsenbord. Daarna bleef het een tijdje stil.

‘Mevrouw Harris, Madison staat de hele dag absent gemeld.’

‘Absent?’ Joanne’s hart sloeg een slag over en beukte toen hard tegen haar ribben. ‘Dat kan niet. Ze is vanmorgen naar school gegaan.’

‘Weet u dat zeker?’

‘Ja, dat weet ik zeker,’ zei Joanne. De paniek steeg. Haar hoofd tolde van de beelden van Madisons glimlach, beelden die nu verwaagden van angst.

‘Nou, voor zover ik kan zien, is ze bij geen van haar lessen komen opdagen.’

Joanne slikte. Het schoolstelsel in Florida liet het ouders weten als hun kind bij een of meer lessen niet kwam opdagen, maar pas na vijf uur, als de automatische meldingen via de telefoon werden gedaan.

‘Dank u wel,’ fluisterde ze en ze hing op. Het gewicht van de telefoon voelde als lood in haar trillende hand terwijl ze een paar ouders belde van kinderen die veel met Madison optrokken. Geen van hen had Madison echter gezien en haar vriendinnen zeiden dat ze niet op school was geweest. Niemand had haar die dag gezien. Met trillende handen belde Joanne John.

‘John,’ zei ze toen hij opnam. Haar stem klonk niet harder dan een fluistering, maar scherp en urgent. ‘Met Joanne. Madison... ze zat niet in de bus.’

‘Hoe bedoel je?’ Zijn stem klonk zakelijk en afstandelijk.

‘Precies wat ik zeg: Madison zat niet in de bus en op school zeggen ze dat ze daar de hele dag niet is geweest.’

‘Niet? Maar ik...’ Er klonk een stilte, een aarzeling die Joanne kippenvol bezorgde. ‘Ik heb haar daar vanmorgen afgezet.’

‘Waar, John?’ Haar stem klonk ijzig en ze greep de telefoon steeds steviger vast. ‘Waar heb je haar afgezet?’

‘Vlak bij haar school,’ antwoordde hij te nonchalant. ‘Ze wilde het laatste stukje lopen.’

‘Vlak bij haar school?’ Een trilling begon diep in haar en spreidde zich uit naar haar ledematen. ‘Waarom zou je dat doen?’

‘Joanne, ze wil niet dat haar vriendinnen mij zien. Dat weet je.’

‘Er is iets aan de hand, John. Iets ernstigs.’

‘Goed, wacht. Laten we niet te hard van stapel lopen. We vinden haar wel. Je kunt haar vrienden en vriendinnen bellen om te vragen of ze met iemand anders mee naar huis is gegaan.’

‘Vlak bij de school is niet op school, John. Waarom zou je dat doen?’ Haar stem klonk messcherp en de verdenking sneed door haar angst. Ze werd woedend en kon haar emoties niet meer onderdrukken.

‘Luister, ze vroeg me haar daar af te zetten.’ Er klonk een lichte irritatie in zijn stem. ‘Blijkbaar wil ze zich gewoon volwassen voelen.’

‘Zich volwassen voelen?’ Madison was een voorzichtig meisje en zou niet snel risico’s nemen. ‘Dat slaat nergens op.’

‘Dan wilde ze misschien gewoon een stukje lopen,’ bedacht hij, maar de klank van zijn stem paste niet bij zijn woorden en Joanne was niet overtuigd.

‘Er is iets aan de hand,’ hield Joanne vol. Haar vingertoppen waren gevoelloos omdat ze de telefoon zo stevig vasthield. ‘Ik ga de politie bellen.’

‘Wacht, Joanne.’

Ze hing echter op voordat hij zijn zin kon afmaken. Haar hart bonsde tegen haar ribben en de lucht leek te dik om in te ademen terwijl ze het alarmnummer belde.

‘De politie, alstublieft. Mijn dochter is vermist,’ zei ze. De woorden vlogen uit haar mond. ‘Madison Harris. Ze is tien jaar. Ze is vandaag niet thuisgekomen van school.’

‘Goed, mevrouw. Haalt u eens diep adem. We gaan u helpen,’ instrueerde de kalme stem van de centralist. ‘Waar bent u?’

Joanne moest moeite doen om haar stem onder controle te houden terwijl ze het adres opdreunde. De wereld vernauwde zich tot er niet meer bestond dan haar eigen stem en de vragen van de vrouw aan de telefoon.

‘Zou iemand anders haar op moeten halen?’ vroeg de centralist.

‘Nee, ze neemt altijd de bus. Alleen vandaag...’ Joanne’s stem viel weg.

‘Blijf waar u bent, mevrouw Harris. Er is een agent onderweg. We zullen er alles aan doen om uw dochter te vinden.’

‘Alstublieft,’ fluisterde Joanne in de telefoon. ‘Vind mijn kleine meid.’

Haar tranen vervaagden het stedelijke landschap tot een waterig tafereel. Ze drukte de telefoon zo hard tegen haar oor dat het pijn deed.

‘Er is hulp onderweg, mevrouw Harris,’ herhaalde de centralist. Die woorden waren als een lichtpuntje in Joanne’s duisternis.

‘Dank u wel,’ bracht ze nauwelijks hoorbaar uit. Ze beëindigde het gesprek met handen die zo hevig trilden dat de telefoon met een klap op het beton viel.

‘Joanne?’ Een andere moeder, die was achtergebleven omdat ze de spanning op Joanne’s gezicht had gezien, kwam naar haar toe lopen. ‘Is er iets aan de hand?’ vroeg ze bezorgd.

‘Madison. Ze is vermist.’ De woorden kwamen rauw uit haar keel.

‘Vermist?’ De woorden echoden tussen de andere achtergebleven ouders door en hier en daar klonk gemompel.

‘Blijf hier,’ beval een van de moeders. ‘We zullen even rondvragen.’

Er werd instemmend geknikt, maar Joanne merkte nauwelijks op dat de ouders in verschillende richtingen liepen en op zachte toon met hun kinderen spraken.

‘John zei dat hij haar vlak bij school heeft afgezet,’ mompelde Joanne in zichzelf. Ze probeerde het gesprek met haar echtgenoot te reconstrueren terwijl in haar gedachten elk mogelijk scenario voorbijtrok, het ene nog afgrijselijker dan het andere.

‘Heeft ze vanmorgen iets gezegd? Iets waaruit je kunt opmaken waar ze naartoe kan zijn gegaan?’ vroeg een andere moeder in een goedbedoelde poging te helpen. ‘Misschien heeft ze gespijbeld. Was ze ergens zenuwachtig voor? Was ze bang om naar school te gaan?’

‘Nee, het was een doodgewone dag. Ik ben gaan werken en John bracht haar naar school. Net als altijd.’ Joanne’s stem viel weer weg toen de realiteit van de situatie verpletterend op haar schouders landde.

Ze ijsbeerde langs de bushalte, die voelde als een kooi waarin ze vastzat in dit moment van paniek. Haar blik schoot naar elke auto die voorbijreed, elke schaduw in de verte, op zoek naar een teken van haar kleine meid. Toen stopte er een politieauto en het portier ging open.

‘Mevrouw Harris?’ Een geüniformeerde agent kwam met een ernstig gezicht op haar aflopen.

‘Agent, alstublieft,’ smeekte Joanne. Haar woorden struikelden over elkaar. ‘Mijn dochter...’

‘We gaan onmiddellijk een zoekactie beginnen,’ stelde hij haar met vaste stem gerust. ‘U moet met me mee naar het bureau, want we hebben meer informatie nodig.’

‘Natuurlijk,’ bracht Joanne moeizaam uit en ze liep op verdoofde, trillende benen achter hem aan naar de auto.

Toen ze op de achterbank zat, hoorde ze via de radio allerlei berichten en updates binnenkomen, een kakofonie van urgentie. Joanne’s wereld was gekrompen tot niet meer dan deze ene, allesomvattende missie. Haar opgewekte, vriendelijke aard was verloren in de grootste angst van elke moeder.

‘Vind mijn kleine meid,’ fluisterde ze nog een keer als een mantra tegen de overweldigende angst. Elke tik van de klok leek langer te duren. Elke seconde zonder Madison was een eeuwigheid.

3

Billie Ann

Ik sjouwde de laatste doos door de deuropening en voelde het ruwe karton tegen mijn handpalmen schuren. Het was een doorsnee bloedhete dag in Florida. De deur van het appartement viel met een kraak en een zachte plof dicht, het geluid symboliseerde het definitieve van mijn nieuwe realiteit. Ik had die dag vrij genomen om de chaos van het bureau om te ruilen voor mijn persoonlijke onrust.

Ik was uitgeput, mijn spieren deden pijn en de innerlijke vermoeidheid tekende lijnen in mijn voorhoofd die even permanent voelden als het pistool dat ik dagelijks aan mijn riem droeg. Toen ik de kartonnen doos onelegant op de beschadigde tegels had laten ploffen, keek ik rond in het appartement dat nu helemaal van mij was.

Alleen van mij.

Het rook er naar stof, verf en herinneringen die niet van mij waren. De kale muren staarden me aan, niet geïnteresseerd in hun nieuwe bewoner. Mijn blik ging rond en landde op het onopgemaakte bed in de hoek, een kale, ongastvrije matras.

‘Zoals het klokje thuis tikt,’ fluisterde ik ironisch, niet troostend, tegen de leegte, ‘tikt het nergens. Ik weet alleen niet of dat in dit geval iets positiefs is.’

Ik haalde een paar keer diep adem en dacht aan alles wat tot dit moment had geleid. Mijn handen die zo sterk waren als ze een pistool vasthielden of om de polsen van een verdachte klemden, trilden nu licht terwijl ik een doos vastpakte. Een voor een haalde ik er de overblijfselen uit van een vorig leven: spatels waarmee ik op zondagochtend pannenkoeken omdraaide, boeken met ezels-

oren die lange, slapeloze nachten verraadden, notitieboekjes vol aantekeningen over zaken. Dat alles moest een nieuwe plek vinden tussen deze vier muren.

Pas toen mijn vingers het koele glas van een fotolijstje voelden, stopte ik en het lijstje viel bijna uit mijn zwakke handen. De lachende gezichten van mijn drie kinderen keken me aan, hun glimlach vereeuwigd in het moment dat nog niet was bevuild door alle verwickelingen die erna waren gekomen. Twee maanden. Het voelde als een eeuwigheid en tegelijk als een enkel gestolen moment. Twee maanden geleden waren die glimlachende gezichten nog deel van mijn dagelijks leven geweest.

‘Hoi, kids,’ fluisterde ik. Mijn duim gleed over het glas waarachter ze me stralend aankeken.

De woorden van de rechter klonken koud en definitief in mijn herinneringen. Joe had volledige voogdij gekregen. Een veilige omgeving voor de kinderen, dat kon ik volgens hem niet bieden. Het was ironisch dat ik, een agente die de veiligheid van anderen waarborgde, mijn eigen kinderen volgens de rechter geen veiligheid kon bieden. Natuurlijk waren Joe en de kinderen ook in het huis blijven wonen, wat betekende dat ik deze lege ruimte zou moeten opvullen en een berg zou moeten beklimmen als ik hun lach ooit weer wilde horen. Ik had twee maanden gekregen om een andere woning te vinden, en dit was het dan. Een klein tweekamerapartementje. Het was dicht bij het strand, maar dat was dan ook het enige positieve dat ik erover kon zeggen.

‘Zorg dat je niet in de problemen komt,’ had mijn advocaat me geadviseerd, alsof mijn problemen een straatkat waren die ik van mijn stoep kon jagen in plaats van de misdaden die ik voor mijn werk onderzocht. Maar daar was ik dan. Ik moest helemaal opnieuw beginnen en elk voorwerp dat ik uitpakte, was een stap in het opbouwen van die zogenaamde geschikte omgeving.

‘Het laatste waar ik behoefte aan heb, zijn problemen,’ vertelde ik de ingelijste glimlach. Helaas hadden problemen de neiging mij op te zoeken.

Voorzichtig zette ik de ingelijste foto op een tweedehandstafeltje dat ik uit een kringloopwinkel had. Het hout was versleten en

droeg de sporen van een vorig leven, net als ik. De grijns van mijn kinderen verlichtte het sombere appartement, hun vreugde een sterk contrast met de kale muren en ingepakte dozen rondom me.

‘Goed,’ zei ik tegen hen alsof ze me konden horen. ‘Dit is het. Ons nieuwe begin.’ Mijn stem klonk zelfverzekerd en verborg alle innerlijke onrust. Ik zou slagen. Het moest wel. Elke beslissing die ik vanaf nu zou nemen, was voor hen, zodat die glimlachende gezichten niet slechts een herinnering zouden zijn, maar een toekomstige realiteit op deze plek.

Ik draaide me om met het beeld van hun gezichten nog op mijn netvlies en pakte de volgende doos. Er stond niets anders op dan een woord dat ik er in een bitter moment op had geschreven: ‘scheidingspapieren’. Mijn vingers raakten het karton en op dat moment voelde ik het gewicht van elk ondertekende papier, elke beschuldiging en elke verdediging.

‘Ga verder, Billie Ann,’ zei ik tegen mezelf met de vastberadenheid die me door talloze plaatsen delict en ondervragingen heen had geholpen. In een snel gebaar opende ik de doos zonder mezelf toe te staan de inhoud te bekijken. Dat waren ruzies en pijn uit het verleden.

Ik tilde de dikke, logge stapel papieren op en aarzelde alleen kort toen de herinneringen in me opkwamen van een gelukkiger tijd, een ander leven vol gemaakte en gebroken beloftes. Toen legde ik ze vastbesloten op de bovenste plank van een oude boekenkast. Uit het oog, maar nooit helemaal uit het hart. Het was een onmisbaar deel van mijn verleden, maar het zou mijn toekomst niet bepalen.

De deur kraakte open en een vlaag hitte vergezelde mijn ouders. Ik zag hen het appartement in komen en hun blik viel op de afbladderende verf, de doorgezakte planken en de vlekken in het tapijt die verhalen vertelden over eerdere bewoners.

‘Billie Ann,’ begon mijn vader bezorgd terwijl zijn hand door zijn grijzende haar kamde, ‘ga je hier echt wonen?’

Mijn moeder drukte haar lippen op elkaar tot haar mond een smal lijntje vormde en haar blik bleef op de koelkast vol deuken hangen. ‘Het is zo... klein,’ zei ze teleurgesteld.

Ik leunde tegen het aanrecht en sloeg mijn armen over elkaar.

‘Meer heb ik op dit moment niet nodig,’ antwoordde ik op neutrale toon.

‘Lieverd, de keuzes die je maakt...’ Ze maakte haar zin niet af.

‘Pa, ma, dit gaan we niet nog eens doen.’ Ik onderbrak haar snel voordat de bekende tirade weer zou beginnen.

‘Billie Ann, we begrijpen niet waarom je het leven dat je had opgebouwd de rug toe hebt gekeerd,’ zei mijn vader. De lijnen in zijn voorhoofd werden dieper. ‘Je hoefde niet te kiezen voor deze... levenswijze.’

‘Joe heeft het huis gekregen omdat hij de kinderen heeft,’ vertelde ik hem, hoewel het voelde alsof ik de zwaartekracht aan hem uitlegde.

‘Jouw plotselinge verandering,’ bracht mijn moeder in, ‘heeft alles verziekt. Je hebt jezelf dit aangedaan.’ Haar hand vond het kruis om haar nek en ze wreef er met haar duim over. ‘In Leviticus staat –’

‘Mam, alsjeblieft.’ Ik sprak streng, maar haar woorden staken me diep onder mijn ribben. ‘Dit is mijn leven. Op dit moment is mijn werk alles wat ik heb.’

Ze keken me aan en hun vriendelijke gezichten hadden moeite om de afkeur diep vanbinnen te verbergen. In hun stilte voelde ik de kloof tussen ons, vol van jarenlange meningsverschillen, die te breed was geworden om te overbruggen met woorden of geloof.

‘Kunnen we dit... vandaag gewoon niet doen?’ vroeg ik smeekend ondanks mijn vastberadenheid. Plotseling had ik er spijt van dat ik hun had gevraagd me te helpen bij de verhuizing, maar zij waren degenen die dit appartement voor me hadden geregeld via iemand van hun kerk. Ik was geen fan van hun kerk, maar omdat ik wanhopig was, had ik alle hulp geaccepteerd die ik kon krijgen. Bovendien was het fijn om wat extra handen te hebben bij al het sjouwwerk. En mijn vader had een pick-uptruck zodat we alles in één keer konden overbrengen.

Mijn moeder knikte langzaam en de Bijbeltekst bleef onuitsproken. Daar stonden we dan, een gezin dat was verdeeld door geloof en liefde. Ieder van ons hield zich vast aan onze eigen versie van redding.

Mijn vaders blik vond die van mijn moeder en er vond een zwijgend gesprek plaats. Hun schouders gingen hangen, hun gezicht

verzachtte in een overgave. Ze waren hier gekomen met hoop, gewapend met hun overtuigingen, maar het was duidelijk dat de strijd was verloren voordat hij was begonnen.

‘Billie Ann,’ begon mijn vader met een stem waarin verslagenheid doorklonk, ‘we willen alleen maar het beste voor jou.’

‘Dat weet ik, pap.’ Mijn stem echode in de sobere kamer. ‘Ik waardeer het ook wel, maar op dit moment in mijn leven is dit het beste voor mij.’

Uiteindelijk slaakte mijn moeder een zwaarbeladen zucht.

‘Goed dan, lieverd,’ zei ze. Haar blik ontweek die van mij. ‘We laten het er maar bij.’

De spanning in de kamer bleef hangen, maar net op het moment dat de stilte ons allemaal leek te verstikken, werd die doorbroken door het schelle geluid van mijn telefoon.

‘Sorry,’ zei ik en ik pakte mijn telefoon van het aanrecht. Op het scherm stond de naam van commissaris Harold en meteen versnelde mijn hartslag.

‘Commissaris,’ zei ik toen ik opnam met vaste stem ondanks de storm die in me woedde.

‘Billie Ann, sorry dat ik bel op je vrije dag.’ Commissaris Harold’s schorre stem klonk bezorgd. ‘We hebben een melding gekregen van een vermist kind. Het gaat om een meisje van tien jaar dat Madison Harris heet. Haar moeder heeft haar bijna een uur geleden als vermist opgegeven.’

‘Begrepen,’ antwoordde ik. De politieagente in me kwam tot leven en schoof alle persoonlijke problemen opzij. ‘Ik kom er—’

‘Gewoonlijk zou ik je op een dag als vandaag niet vragen te komen,’ onderbrak ze me, ‘maar dit is een noodgeval. Anders had ik je nooit gebeld.’

‘Geef me een kwartier,’ zei ik geruststellend terwijl ik in gedachten al een lijst maakte van wat ik uit mijn schaars ingerichte appartementje moest meenemen.

‘Dank je wel. En, Billie Ann?’ Het was even stil en in gedachten zag ik het strenge gezicht van de commissaris verzachten. ‘Dit soort zaken veroorzaakt veel angst in de gemeenschap, dus ga zo discreet mogelijk te werk.’

‘Altijd, commissaris.’ Ik haalde de telefoon weg bij mijn gezicht en keek mijn ouders aan terwijl de commissaris nog aan de lijn was.

‘Pa, ma, ik moet gaan,’ zei ik. De jas van professionaliteit voelde als een bekende mantel om mijn schouders.

‘Natuurlijk, schat,’ zei mijn moeder, hoewel de zorgen van haar gezicht te lezen waren.

‘Zorg goed voor jezelf, Billie Ann,’ voegde mijn vader eraan toe met ouderlijke bezorgdheid die de eerdere spanning had opgelost.

Met een kort knikje pakte ik mijn pistool en mijn badge van de tafel en liet deze teleurstelling achter me. Vandaag had ik een hoger doel, een doel dat groter was dan mijn persoonlijke pijn: een klein meisje had me nodig.

‘Madison werd voor het laatst gezien toen haar stiefvader haar bij school afzette,’ klonk commissaris Harolds stem. Haar schorre geluid verscherpte mijn concentratie toen ik de telefoon weer bij mijn oor hield. ‘We hebben ogen nodig. De tijd dringt.’

‘Begrepen.’ Mijn hand klemde zich strakker om mijn telefoon en de vastberadenheid brandde in mijn borst. Ik keek naar het kale appartement en plotseling was de leegte niet meer dan een licht ongemak vergeleken met het kinderleven dat op het spel stond.

‘Ik vertel je meer zodra je hier bent.’

‘Oké, commissaris.’ Ik verbrak de verbinding terwijl mijn hart een snelle beat bonsde in mijn borst. Er was geen tijd voor aarzelingen, geen ruimte voor twijfels. Dit was wat ik deed, wie ik was: een beschermer, een zoeker naar waarheid.

De sleutels rinkelden toen ik ze oppakte. Ik stopte mijn koele, zware pistool in de holster en het gewicht voelde vertrouwd aan mijn heup. Mijn badge glom in het weinige licht en vond zijn plek ernaast, een teken van autoriteit en plicht. Dit was mijn gereedschap, een verlengstuk van mijn wil om orde in de chaos te brengen en Madison Harris te vinden voordat het te laat was.

‘Billie Ann?’ Mijn moeder klonk bezorgd, maar ik kon het me niet veroorloven achterom te kijken.

‘Blijf geloven, ma,’ zei ik terwijl ik de deur opende. ‘Ik heb werk te doen.’

De klik van de deur die achter me dichtging knipte de laatste

band met de benauwde ruimte door. Mijn voetstappen echoden door de gang, elke stap een eed.

De hal vervaagde terwijl mijn snelle passen de afstand tot het trappenhuis verkleinden en de afstand tot mijn appartement vergrootten. De woorden die ik onuitgesproken in de warme lucht had laten hangen zweefden steeds verder bij me vandaan. De deur naar de buitenwereld ging open na een duw met mijn schouder en het zonlicht viel me aan in een sterk contrast met de duisternis die ik had achtergelaten.

‘Madison Harris,’ fluisterde ik als een eed. Mijn huid tintelde, niet alleen van de hitte en luchtvochtigheid, maar ook van de urgentie van deze situatie.

Zelfs de grond gaf hitte af terwijl ik de straat overstak naar mijn auto, een onopvallende bonk roest.

De scharnieren protesteerden toen ik het portier opentrok. Vanbinnen was de auto net een oven en golven hitte stroomden naar buiten alsof ze mijn vastberadenheid op de proef wilden stellen. Ik negeerde het echter, stapte in en startte de motor.

De motor kwam tot leven met een grom die paste bij de felheid van mijn gemoedstoestand. In de achteruitkijkspiegel ving ik een glimp op van mijn spiegelbeeld. Kort blond haar dat op mijn voorhoofd geplakt zat en felle, vastberaden ogen.

‘Vind haar,’ commandeerde ik mezelf terwijl ik het stuur stevig vastpakte alsof het een anker was. In een soepele beweging reed ik achteruit de parkeerplek af. De wielen van mijn auto beten zich gretig vast in de weg.

Ik zette de auto in de eerste versnelling en zette de airconditioning op de hoogste stand. Het bureau was niet ver weg, maar elke seconde leek wel een eeuw te duren als er een kinderleven op het spel stond. Mijn kaken klemde zich op elkaar en mijn handen knepen in het stuur. Madison Harris had me nodig en ik zou haar niet in de steek laten. Nooit.

Ik zette de motor uit en stapte uit de auto. Mijn schoenen tikten scherp op de stoep terwijl ik naar de glazen deuren liep, die automatisch opengingen.

‘Rechercheur Wilde,’ knikte de man achter de balie, die meteen de ernst van mijn gezicht aflas.

‘Commissaris Harold?’ Mijn vraag kwam als een schot: kort en precies.

‘Ze wacht op u in haar kantoor.’ Hij wees zonder verder iets te zeggen.

Ik liep langs het geroezemoes van de open kantooruimte, en het getik van toetsenborden en het geluid van telefoons was niet meer dan een onbelangrijk gezoem in mijn oren. Er was maar één stem die ik wilde horen en één gesprek dat er echt toe deed.

De deur van commissaris Harolds kantoor stond open en ik zag haar silhouet tegen de lamellen afsteken. Ik tikte twee keer op het metaal om mezelf aan te kondigen, meer uit protocol dan uit noodzaak.

‘Kom binnen, Billie Ann.’ In haar stem doorklonk de last van de verantwoordelijkheid die op haar drukte.

Ik stapte naar binnen en rechte mijn schouders.

‘Ga zitten.’ Commissaris Harold gebaarde naar de stoel tegenover haar bureau, maar ik bleef liever staan omdat de energie die door mijn lichaam schoot te rusteloos was om te gaan zitten. ‘Het meisje is al acht uur spoorloos,’ begon ze terwijl ze mijn gezicht bestudeerde om te zien of ik er klaar voor was. ‘Moeder is in paniek. Niemand heeft haar gezien sinds ze vanmorgen om kwart voor acht door haar stiefvader in de buurt van de school is afgezet.’

‘Zoekteams?’

‘Worden opgeroepen, maar we hebben iemand nodig die de zaak leidt, Billie Ann. We hebben jou nodig.’

‘Natuurlijk,’ zei ik zonder aarzelen. ‘Gaat het om een ontvoering? Zijn er verdachten?’

‘Daar is het nog te vroeg voor.’ De stoel van commissaris Harris kraakte onder haar gewicht toen ze achteroverleunde. ‘Natuurlijk is het mogelijk dat ze gewoon spijsbelt. Dat heb ik eerder meegemaakt. Ze is echter al te lang onvindbaar, dus we moeten opschieten.’

‘Begrepen.’

‘Tom en Scott werken met je samen. Hou me op de hoogte.’

‘Zal ik doen.’

‘Billie Ann,’ riep commissaris Harold toen ik weg wilde lopen. Ik draaide me om en verwachtte een strenge opmerking, een waarschuwing om te voorkomen dat ik me liet beïnvloeden door mijn persoonlijke situatie.

‘Zorg dat deze moeder haar kind terugkrijgt.’

‘Dat is het enige wat ertoe doet,’ verzekerde ik haar vastberaden. Na die woorden liep ik het kantoor uit met een duidelijke missie en een eenvoudig doel: vind Madison Harris. Zorg dat deze moeder haar kind terugkrijgt.

4

Billie Ann

Toen ik het kantoor van de commissaris verliet, werd ik overspoeld door het bekende gedruis van het bureau. Ik zag talloze agenten die bezig waren met papierwerk of met elkaar of via de telefoon met anderen praatten. Scott en Tom zag ik echter niet.

‘Waar zijn jullie, mannen?’ mompelde ik in mezelf.

Overal in de ruimte zag ik bureaus vol papieren en halflege koffiebekers.

Toen zag ik Scotts krullen boven een monitor uitkomen. Hij leek niets te merken van de chaos van uniformen en pakken om zich heen. Die agenten hielden zich bezig met diefstal, verkeersongelukken en burenruzies, en ik hoorde het kalme geluid van minder urgente gesprekken. Ik ging wat sneller lopen en zigzagde tussen de eilanden van activiteit door.

Scotts vingers dansten over het toetsenbord en hij ging helemaal op in een wereld van feiten en cijfers. Hij hoorde me niet eens toen ik zijn naam zei.

Bij zijn bureau aangekomen tikte ik hem op zijn schouder., waardoor hij met een schok terugkwam in de realiteit. Hij keek op.

‘Billie Ann!’ Hij knipperde een paar keer en veegde een lok haar uit zijn ogen. ‘Je laat me schrikken.’

‘Sorry,’ zei ik zonder echte spijt, ‘maar we hebben een belangrijke taak.’ Ik leunde wat meer naar hem toe zodat mijn woorden niet zouden wegvliegen in de wolk van geroezemoes om ons heen. ‘Er is een kind vermist. Madison Harris. Een meisje van tien jaar. Ze is vanmorgen onderweg naar school verdwenen.’

Scott schoot overeind en de speelse schittering in zijn ogen maakte plaats voor een scherpe focus. ‘Klinkt het urgent?’

‘Inderdaad,’ bevestigde ik met een blik over mijn schouder om zeker te weten dat er niemand meeluisterde. ‘We hebben geen tijd te verspillen. Ik wil dat je alle mogelijke informatie opzoekt over Joanne en John Harris. Commissaris Harold kent hen niet en ik kan me ook niet herinneren ooit met hen te maken gehad te hebben. Trek hen en hun achtergrond na. Alles om aanwijzingen te vinden, of in elk geval een beeld te krijgen van wie ze zijn.’

‘Begrepen,’ antwoordde Scott met zijn vingers al boven het toetsenbord. ‘Banden met bekende personen? Recente ruzies?’ Zijn vragen klonken zo afgemeten als zijn tikken op het toetsenbord.

‘Bekijk hun social media, e-mails, financiën. Alles,’ beval ik terwijl het scherm zijn gezicht hulde in blauwe en witte flitsen. ‘Ik wil alles weten wat niet helemaal in de haak lijkt te zijn.’ Ik richtte mijn blik op het scherm. De onlinewereld was een spoor van broodkruimels dat ons kon leiden naar Madison, of naar helemaal niets.

Ik rook de geur van koffie voordat Toms enorme lichaam in zicht kwam. Hij gaf me een beker waarvan de stoom als fluisteringen in de lucht opsteeg.

‘Dank je wel,’ zei ik en ik nam dankbaar een slok.

De koffie verwarmde me wel vanbinnen, maar kon de kilte van de noodsituatie niet oplossen. Ik bracht hem op de hoogte van de zaak. ‘Ik wil jou ter plekke hebben. Er is al een team in de school en dat heeft een coördinator nodig. Praat met mensen op school, zowel met kinderen als met leerkrachten. Kam de omgeving uit, en dan het huis van de familie Harris en de omgeving.’

‘Doe ik.’ Toms stem klonk stabiel en zijn grote handen reikten al naar de telefoon.

‘Onderzoek elk grassprietje,’ voegde ik er met een intense blik aan toe. ‘Speeltuinen, parken, steegjes. Alle gaten en alle hoeken.’

‘Begrepen.’ Met een knikje liep Tom weg, zijn stappen even doelbewust als zijn vingers die het eerste nummer belden.

Ik draaide me weer om naar Scott, die was ondergedoken in een zee van gegevens.

‘Ik heb iets,’ vertelde hij. Het verbaasde me dat hij al zo snel iets had ontdekt en ik leunde voorover om op het scherm te kunnen meekijken. Er klonk lichte spanning in zijn stem.

‘Zeg op,’ maande ik hem tot haast met een stijgende hartslag.

‘John Harris heeft een strafblad wegens mishandeling. Het gebeurde drie jaar geleden in een bar. Het stelde niet veel voor, maar het is wel een feit.’ Zijn vingers stopten met bewegen en bleven boven de ontdekking zweven.

‘Blijf graven,’ zei ik.

‘Doe ik,’ bevestigde hij zonder zijn blik ook maar een moment van de gloed van de monitor te halen.

Nu Scott op de digitale snelweg was en Tom de zoektocht in gang ging zetten, waren de wielen in beweging gezet en bracht elke seconde ons verder in de zoektocht naar Madison.

Commissaris Harris had me verteld dat Joanne Harris in een van de verhoorkamers op me wachtte. Na haar melding had de politie haar hiernaartoe gebracht. Ze wachtte op nieuws over haar dochter en hoopte vurig ons te horen vertellen dat Madison veilig en wel in een park was gevonden. Ze wilde horen dat haar kleine meid bij een vriendinnetje thuis was of dat een andere moeder haar naar huis had gebracht en dat ze lekker in haar bedje lag. Ze wilde horen dat alles goed zou komen, maar zo simpel was het niet. Ik stond op het punt haar te vertellen dat Madison nog steeds niet was gevonden. En ik wist dat het grootste gevaar voor kinderen achter hun eigen voordeur lag. Daarom moest ik Joanne vragen stellen die ze misschien niet wilde beantwoorden.

Eerste druk september 2026
Dit is het vierde deel in de serie Florida Crime.

Oorspronkelijke titel *Find My Girl*
Oorspronkelijke uitgever Bookouture, een imprint van Storyfire Ltd,
Londen
Copyright © Willow Rose, 2024
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Danielle Langerak
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Lisa Brewster
Omslagbeeld © Arcangel
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 8263 1
ISBN e-book 978 90 261 8264 8
ISBN luisterboek 978 90 261 8265 5
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.